

flere andre ærede Rigsdagsmænd, og behøver derfor ikke at gjentages af mig, at, fordi det bliver udtalt i Finantsloven, at den for dette Aar fremkomne Kassebeholdning udelukkende skal tilhøre Kongeriget, derved udelukkes ikke, at der ved en senere mulig Dpgjørelse kan skee en Forandring i denne Henseende; thi dersom denne Dpgjørelse skulde finde Sted, og det ved samme skulde kunne bevises, at Kongeriget for dette Aar havde faaet, som sin særskilte Andeel, nogen større Beholdning end den, der efter de Principer, som vilde blive lagte til Grund ved en endelig Dpgjørelse, kunde tilkomme det, kan der ikke være Tvivl om, at Rigsdagen, som altid har været tilbøielig til at lade de andre Landsdele vederfares al Ret og Skjel, for sit Vedkommende vil give sit Samtykke til, at den Andeel af hiin Kassebeholdning, som efter hine Principer kunde paavises at burde tilkomme andre Landsdele, ogsaa gik over til at blive en fælles Kassebeholdning; men forinden vi have faaet en saadan Ordning af Forholdene og en saadan Dpgjørelse, at give Slip paa vor Eneret til at raade over denne Kassebeholdning i Forbindelse med den constitutionelle Konge, det vil være at opgive endeel af vor constitutionelle Skattebevillingsret, og dertil ere vi som Folkets Repræsentanter ikke berettigede (Hør!). Jeg seer heller aldeles ikke, hvilke Betænkelseheder der kunne være ved en saadan Fremgangsmaade. Den ærede Finantsminister har vel sagt: Ja denne Beholdning skal blive tilstede som — hvis jeg ikke mindes feil — en Art Depositum, der skulde tjene Hertugdømmerne til Sikkerhed, dersom det ved den endelige Dpgjørelse skulde vise sig, at de ved det Forhold af 2 til 3, som er etableret her i Finantsloven, eller ved Dversførelsen af Indtægterne fra den ene Landsdeel til den anden, paa nogen Maade vare stillede for usordeelagtigt (Finantsministeren: Det har jeg ikke sagt! — Jo!). Det forekommer mig, at jeg hørte den ærede Finantsminister sige, at det

har han ikke sagt. Jeg vil ikke med Bestemthed paastaae, at det var den ærede Finantsministers Ord, men jeg troer dog, at det laae aldeles utvetydigt i hans Tanke, at denne Kassebeholdning skulde bevares som en fælles Kassebeholdning, fordi den Deling af Indtægterne og Udgifterne, som findes i Finantslovsforslaget, ikke kan antages at være definitiv eller en saadan, hvorved de andre Landsdeles Rettigheder kunne ansees for at være skeet Fyldest. Den ærede Finantsminister har i den Henseende navnlig henviist til enkelte Indtægter, f. Ex. Drefundstolden og lignende, som her udelukkende ere regnede Kongeriget tilgode, og med Hensyn til hvilke han meente, at det kunde være meget tvivlsomt, om de ikke ogsaa burde regnes de andre Landsdele tilgode. Jeg troer derfor virkelig ikke, at jeg tager fejl i, at den Grundtanke, som i den Henseende gik igennem den ærede Finantsministers Foredrag, var, at denne Kassebeholdning ikke udelukkende maatte siges at tilhøre Kongeriget, men skulde tilhøre Staten i det Hele, fordi det ikke var staaet fast, at det Forhold, som ligger til Grund for Delingen i Finantsloven, er det endelig Rigtige (Ja!). Altsaa er det jo dog Meningen, at Beholdningen skulde tjene som Depositum for Hertugdømmerne, i Tilfælde af, at det skulde vise sig, at det i Finantsloven bestemte Delingsforhold var usordeelagtigere for dem, end Billighed tilfagde. Men, dersom det er rigtigt, at den paa den Maade skulde ligge hen som en Art Depositum, saa maa jeg spørge: naar der nu ikke fremkommer noget Overskud, og der altsaa ikke er noget Depositum, hvorledes skal da det Tilskud tilveiebringes, hvormed Kongeriget for sit Vedkommende skulde erstatte Hertugdømmerne den Prægravation, om jeg tør bruge det Udtryk, som de have lidt gennem dette Aars Finantsloy? Naturligviis ikke paa nogen anden Maade end igennem en ny særskilt Bevilling af Kongerigets lovgivende Forsamling.